

Op het moment dat hij de contactsleutel van de Volkswagen uit zijn broekzak wilde vissen, zag hij een schaduw in zijn ooghoek verschuiven. Als een geofend kampvechter haalde hij uit. Zijn vuist raakte de schim die kreunend aan zijn voeten ineenzakte. In een flits haalde hij zijn Beretta 92 uit de schouderholster en richtte het wapen op het lichaam dat kronkelend in het stof lag. Een landloper. Die kon voor problemen zorgen.

Zijn orders waren duidelijk geweest. Geen getuigen. Toen de zwerver zich probeerde op te richten, keek hij in de loop van het pistool. Hij verstijfde, schudde jammerend het hoofd, krijste dan als een varken, alsof hij door een horzel gestoken was. De Beretta richtte zich trillend tussen de ogen. Niet langer dan een tel. Toen verkrampde zijn gelaat. Hij sloeg zijn handen op de oren. Gromde als een dolle hond, zette woedend zijn voet op de keel van de zwerver en drukte er zijn volle honderd kilo op, de hiel precies op het strottenhoofd. Het gekrijs verstomde. Hij hield de druk aan tot de greep van de magere handen om zijn enkel verslaptte. De benen trilden nog een laatste keer en vielen toen stil.

Hij stak de Beretta terug in de holster en staarde met opgetrokken neus naar het levenloze lichaam. Naar de sirene die hij had verstomd. Hij schudde vol afgrijzen het hoofd, haalde zijn smartphone uit zijn binnenzak en belichtte de hele ruimte. Hij bleef hangen bij enkele grijze strobalen. Het stinkende nest van de landloper. Hij wachtte een seconde. Nee, er was hier verder niemand.

Hij richtte de lichtstraal op het levenloze lichaam. De tong hing uit de mond, het speeksel drupte in het stof. Hij trapte met de punt van zijn laars tegen de ribben. Geen reactie. Geen getuige meer. Wel een lijk. Vloekend bukte hij zich, sleepte hijgend het levenloze lichaam de schuur uit. Enkele meters dieper, in de rimboe die eens een tuin moest

zijn geweest, duwde hij de dode zwerver met de voet onder een stel verroeste golfplaten.

Hij mocht geen tijd meer verliezen, opende de Volkswagen Golf en reed hem uit de schuur. De lichten wierpen sinistere schaduwen op de muren. Het leek even of de strobalen bewogen, zijn hand ging instinctief naar zijn schouderholster. Hij wachtte een tel. Staarde naar de balen, schudde het hoofd. Hij werd te oud voor dit soort dingen, zwoer bij zichzelf dat dit zijn laatste opdracht zou zijn. Niet dat hij last had van gewetensbezwaren. Sommige lui veroorzaakten rotzooi en zoals elk afval dienden ze snel en kordaat opgeruimd te worden. Nee, het was zijn lijf. De onfeilbare machine van vroeger sputterde en dat zinde hem niet.

Nadat hij de Golf aan de kant had gezet en de pick-up in de barak had gereden, richtte hij nog een laatste keer de lichtstraal op de strobalen. Geen beweging. Hij moest het zich ingebeeld hebben. Hij plaatste kreunend de plaat terug voor de ingang. De druk op zijn borst benam hem de ademhaling. Hij haalde een strip uit zijn zak en drukte er een minuscuul geel pilletje uit. Hij maakte wat speeksel aan en slikte het ding door. Het zou niet lang duren voor zijn hartritme daalde. Hij liet zich in de Golf zakken en reed langzaam de weg op.

Precies tien uur. Met wat geluk was hij binnen een half uur in de villa.

Frank

Ze waren eindelijk opgestapt. Vier kakelende vrouwen die mekaar nog een laatste keer aan de deur van de koffiebar innig hadden omhelsd voor ze ieder hun kant opgingen. Terwijl ze zich naar hun auto haastten, hadden ze elk hun smartphone bovengehaald. Met bezorgde blik, schuldig aan verzuim, schuldig aan me-time.

Ik had hen meewarig nagekeken. Precies drie uur lang waren ze uit hun rol geslopen, hadden ze hun hoofd kunnen leegmaken en hun buik gevuld met suiker en room. En een kopje troost.

Ik sloot de deur, stapte naar de bar en haalde de biljetten uit de kassa. Het was geen slechte dag geweest. Ik zette de portafilter onder de maler en klikte hem in de espressomachine. Ik zuchtte vermoeid. Eerst nog een espresso. Ik zou de boel straks wel opruimen. Er was niemand die op me wachtte.

Terwijl de koffie in het kopje liep haalde ik een beduimeld pakje sigaretten uit de la en greep de aansteker. De tabak zou het zoete aroma van de koffie bederven, dat wist ik, maar op het moment dat ik terug in vrijheid was gesteld had ik een duidelijke afspraak met mezelf gemaakt. Ik zou me niets meer ontfeggen.

Met de kop koffie in de hand stapte ik de deur uit. Ik zakte neer op een van de terrasstoeltjes en nam een slok. Ik knikte, zette het kopje met een tik op het ronde tafeltje. Dit was de stoot extra energie die de zakenlui in de ochtend, de oudjes in de namiddag en de winkelende vrouwen in de avond nodig hadden. Sterk en zacht tegelijk.

Terwijl ik diep inhaleerde keek ik hoofdschuddend de straat in. Zowat aan elke deur lag een uitgelepelde pompoen. Moedige vlammetjes probeerden overtuigend de rol te spelen van een dolende ziel. Ik vroeg me af of de kleintjes, die morgen van deur tot deur zouden lopen, begrepen wat het allemaal betekende. Wisten ze dat de Kelten, duizenden jaren geleden op deze dag, de laatste dag van oktober, oudejaar vierden en dat ze geloofden dat de geesten van de overledenen hen dan bezochten? Ik glimlachte schamper. Natuurlijk hadden ze daar geen benul van. En net als Halloween was de betekenis van die andere grote feesten jaar na jaar verloren gegaan. Alleen de geschenken en het kabaal waren gebleven.

Ik slikte de laatste slok koffie weg en stond recht. Pas nu viel me het paar vurig groene ogen op. Aan de overkant van de straat, niet meer dan vijftig meter van me vandaan, hing een doodshoofd aan de voordeur. Grijze haarplukken vielen neer op het zwarte doodskleed. De felgroene lampjes in de oogholten keken me een doordringend moment aan in een poging me van mijn stuk te brengen. Ik schudde nogmaals het hoofd en spuwde op de grond. Wat bezielde de mens om een stel dagen van het jaar te reserveren voor de cultus van de angst? Alsof het allemaal nog niet erg genoeg was.

Mijn sigarettenpeuk maakte een flauwe boog voor ze in het midden van de straat belandde. De gensters waagden een uitval naar het doodshoofd, maar doofden schielijk uit. Het werd tijd dat ik het terras opruimde.

Ik stapelde enkele stoelen op elkaar en sleepte ze naar de hoek van het terras om ze vast te maken aan de ketting. In het hartje van Antwerpen moest je maar niet te lichtgelovig zijn. Zo had ik op een nacht al een stel terrasstoelen en tafels verspeeld. Vorig jaar nog, toen de zaak pas was opgestart.

Het hoekhuis was een donkere kroeg geweest. De eigenaar was een bejaarde hippie die de zaak had uitgebaat toen zijn grote idolen de stad nog bezongen. Op het moment dat het te huur kwam, waren hun deuntjes al een eeuw uitgezongen. De stad was aan iets nieuws toe. Oude kroegen waren gesloopt, houten en heilige huisjes afgebroken, zodat de wagens van de weekendshoppers een veilige plek konden vinden.

Ik had net de opleiding van barista achter de rug en zou een nieuw leven beginnen, alleen, zonder middelen, maar eindelijk vrij. Grote werken hoefde ik niet uit te voeren. De tijden waren alweer veranderd. Tegen alle logica in wilde de millenniumgeneratie de vrije tijd doorbrengen in het decor van de grootouders. Het jonge volkje genoot des te meer van de koffie en het toetje als die werden geserveerd op een blad dat ik uit de kringloopwinkel had gehaald. Ze voelden een bijzondere verbondenheid met het tafeltje dat alle kleuren prijs gaf dat het ooit had gehad en een onbegrijpelijke genegenheid voor de met palleshout herstellende zitjes.

Ik legde net het eerste tafeltje aan de ketting toen ik het gewaar werd. Twee volle weken had ik in voorhechtenis gezeten. Twee weken die me hadden geleerd dat je altijd je rug naar de muur moest richten, dat je je niet mocht verliezen in details. Dat je altijd bewust moest zijn van de volledige omgeving. Mijn hele wezen voelde het gevaar. Met half dichtgeknepen ogen keek ik de straat links van me in. Een rilling greep me bij de nek en gleed over mijn rug. In het midden van de weg stond een zware pick-up. Roerloos als een zwarte panter. Ik aarzelde geen seconde en dook de hoek om.

De lichten naderden tergend langzaam. Ik was aan de grond genageld, drukte me tegen het raam. Plots loeide de motor. De pick-up raasde het terras op en donderde de resterende tafeltjes en stoelen de straat op. Een stukgeslagen